

В. „Нова Струя“

Излиза всѣна

Събота.

Годишен абонаментъ 4 л.,

полугодишенъ 2 лева,

Единъ брой 10 ст.

НОВА СТРУЯ

Плѣвентъ 1 дъкъ „Огласие“

За обявлени се плаща по 10 ст. на рѣдъ за първата страница и по 5 ст. за другата. Приетава се особно споразумение.

ВѢСТНИКЪ ЗА ПОЛИТИКА И ПРОСВѢЩЕНИЕ

Всичко, що се отнася до вѣстника, се изпраща на адресъ: Редакция на в. „Нова Струя“ въ гр. Плѣвентъ.

Администрацията ще испрати въ скоро време всичкитѣ неполучени броеве на г. г. абонатитѣ, въ същото време администрацията моли всички приятели и абонати, които иматъ излишни броеве, да ѝ ги повърнатъ, тъй като има голѣма нужда отъ тѣхъ.

Книжарница Г. Палашевъ, Бѣла-Слатина.

Книжкитѣ:

1. Вечерни и недѣлни училища въ селата отъ П. Ралевъ 50 ст.

2. По въпросъ за назначението и уволнението по учителитѣ прѣв. отъ Г. Палашевъ ц. 40 ст.

сѣж распратени до прѣдседателитѣ на школ. учителски дружества. Това е направено: а) за да не пострада прѣдприятието и б) за да се услужи на учителитѣ, които постоянно ни обсипватъ съ писма и за всѣки екземпляръ харчатъ по 15 ст. разноски.

Молимъ учителитѣ да се отнасятъ до прѣдседателитѣ на др-вата за горнитѣ книги.

Борбата въ Народното Събрание.

Отъ петъ дена насамъ българския народъ е свидѣтель на борбата, която се разиграва въ Народното Събрание, отъ петъ дена общественото мнѣние стои въ постоянно напрежение и не може да намѣри никаква изходна точка, никаквъ свѣтълъ лъчъ, къмъ които да се обърне и фиксира своето внимание; всичко отъ нар. Събрание стои, гледа, слуша и въ своето иступление не знае какво да прави, къмъ когото да се обърне.

Отъ гдѣ ще доде спасителната дума, кой ще стане герой на положението?

Никой другъ пжтъ българския народъ не е билъ тъй нѣмъ зритель на своята участь и никой пжтъ борбата въ Нар. Събрание не е била тъй жива и интересна, както сега!

Прѣди двѣ години, по въвежданieto на десетъка, станаха хиляди митинги и паднаха толкова жертви; а сега, когато се рѣшава, може би, съдбата на народа и държавата, нито единъ гласъ изъ народа, никакво чувствително движение, само усилената перестрелка на вѣстницитѣ.

Това грозно и глухо народно роптание, това хладнокрѣвно стоение прѣдъ опасността не крие ли нѣщо въ себе си, не говори ли много по-вече, отколкото хиладитѣ пламени думи?

Да, то поквзва много, то показва, че не сж вече думитѣ, въ които трѣбва да се търси спасението, а дѣлата и само дѣлата ще спаситъ всичко.

Въ продължение на толкова години все-различни министерства сж се качвали и падали, всѣко едно е карало своята финансова политика а la Помпадуръ—слѣдъ мене, ако ще и потоцъ—всѣко едно е правило заеми и оставало дефицитъ; Стамбуловъ, Стоиловъ, Радославовъ-Иванчовъ, Петровъ всички сж живѣли съ заеми и умирали съ дефицитъ. И сега... отечеството е въ опасност, държавата пропада! На помощ!

Тази безразборност, това политическо и финансово късогледие сега иде да се констатира отъ всички тѣзи, които сж докарвали България до това положение и сжитѣ сега идатъ да се явятъ спасители на този сжщия народъ, когато тъй безжалостно и нахално смукаха и малритираха. Вслушайте се въ говора на Нар. Събрание, вслушайте се въ рѣчитѣ на всичкитѣ дебелоплещисти, малкоглави и дългомус-

кавати депутати, вий нѣма нищо свѣсно да намѣрите, нищо жизнено, никакво познавание на народнитѣ нужди и неговото економическо състояние. Опозицията вика, критикува но нищо не прѣдлага; една частъ отъ правителственитѣ викатъ противъ заема и искатъ намаление на бюджета, а правителството стои, сърди се и не позволява никакви намаления. Но, въ едно сж съгласни, че правителството не трѣбва да се отегля, не трѣбва да прави отъ заема кабинетенъ въпросъ. И въ замѣна на всичко това министъръ-прѣдседателя хвърга въ лицето на народнитѣ прѣдставители, че той не вѣрва въ тѣхния патриотизъмъ и тѣхната искреностъ,

Когато единъ министъръ казва такива думи на Нар. Прѣдставители, то какво би казалъ българския народъ, когато тѣ тъй често оплакватъ и мислятъ?

Не е ли всичко това смѣшно, това не е ли едно смѣшение на понятията и язицитѣ?

Една опозиция да критикува дѣйствиата на правителството и да не смѣе да вземе властта; едно правителствено болшинство да е недоволено отъ своитѣ министри и да не нѣма куража да наложи своята воля.

Страхътъ отъ положението! Ето, кое е хранило и подържало българскитѣ политици и обществени дѣятели отъ нѣколко време насамъ. Воена диктатура, монархия, държавенъ превратъ, всичко това е било плашилото на нашитѣ плитики политици и е свързвало ржцѣтъ на реформитѣ; а сега, държавата е въ опасност, България ще фазира! И вмѣсто всички тѣзи, които се плашиха отъ държавни преврати и воени диктатури, сега, възползувани отъ критическия моментъ, да станатъ и заявятъ чрѣзъ редъ реформи и унищожение на всичко това, което е давало храна на тѣзи народни и партийни плашила, за да спасятъ и народната свобода и държавния фалиментъ; напротивъ, тѣ въ компромисъ съ първото, искатъ да натваратъ българския данакоплатецъ съ още 125 м. л. и да дадатъ Българската държава въ ржцѣтъ на чужденцитѣ. Вмѣсто да станатъ и заявятъ, че въ този критически моментъ за отечеството, всички трѣбва да жертватъ по нѣщо, че съ отдѣление черквата отъ държавата, съ намаление войската, съ намаление заплатитѣ на генералитѣ и чиновницитѣ, съ реформирование на даначната система ще може да се спаси всичко, шо може да се подигне народното благосъстояние и България ще трѣгне по пжтя на прогресътъ, тѣ всичко това пазятъ за българското бждще, а самото бждще залагатъ въ ржцѣтъ на чуждитѣ компании.

Прѣдъ тази печална гледка на българската дѣйствителност, при това нахално лъжение и игнание съ съдбата на народа, длъжностъ се налага на младата и истинската българска демокрация въ името на горнитѣ спасителни реформи да развие най-широка дѣятелност, да покаже, че само пжтя на реформитѣ е спасителенъ и ако нашитѣ партии сж неспособни да внесатъ реални подобрения, то нѣка оставатъ народа самъ да се справи съ своята съдба.

Юр. Юрдановъ.

По поводъ на една царска дума.

Князътъ е благоволилъ прѣди десетина дена да даде изразъ на своята прѣдана народу душа въ една рѣчь, която прѣдизвиква у реформаторитѣ изступление, у демократитѣ мълчание, а у прогресиститѣ захласване до толкова, че забравиха да издатъ послѣднитѣ три броя отъ в. «България». И тъй като изра-

зътъ на тая прѣданостъ е твърдѣ откровенъ и свободенъ, то и отговора на «Нова Струя» ще бжде сжщо тъй откровенъ и свободенъ.

Ще забълѣжимъ най-напрѣдъ, че ний и другъ пжтъ сме чели въ «Държавния Вѣстникъ» изразъ на любовь къмъ народа отъ страна на князътъ, както и цѣль купъ рескрипти, написани съ сжщия изразъ на прѣданостъ, благоволение и почитание къмъ първитѣ му съвѣтници. Разликата между тия изявления и сегашнитѣ е само тази, че първитѣ изобилствуватъ съ чувства къмъ «нашия възлюбленъ и прѣданъ народъ», а вторитѣ само съ чувства къмъ народа «на когото ний всички сме служители»; и друго, че сегашнитѣ изявления съдържатъ мнѣничката фразаца, какво днесъ князътъ говори не хвърчащи фрази, а искава истинскитѣ чувства на своята прѣдана душа. Първото отъ тия обстоятелства, именно изобилието на хубави думи въ княжескитѣ рѣчи прѣзъ всички режими, ни кара да не отдаваме голѣмо значение на подобни ораторски опити и да не смѣтаме, че тѣ могатъ да иматъ стойностъ на една солидна атестация за личноститѣ и политическитѣ режими. Второто обстоятелство — подчеркване искреността на исказанитѣ думи—ни открива едно твърдѣ интересно явление въ психологията на господаря, именно *сжмѣншето*, че хората не ще повѣрватъ, може би, тия изявления при наличността на аналогични случаи отъ миналото.

За насъ е твърдѣ любопитно изявлението, че княза е служителъ народенъ; това говори, очевидно, за единъ напрѣдъкъ въ развитието у него понятието за държавния глава, отъ което той смѣква атрибуцията на «господаря» и му оставя само привлекателнитѣ качества на единъ републикански президентъ. Обаче, тия думи за насъ не сж достатъчни да видимъ въ княза единъ народенъ служител, както не е достатъчна една расходка пѣшкомъ отъ гарата до палата безъ стражари и адютанти да докаже една пълна привязаностъ между монархътъ и народа. Отличителното качество на народния служител не трѣба да търсимъ въ условието, че той получава своето жалвание и прѣхрана по държавния бюджетъ — държавния бюджетъ указва само кои лица сж чиновници и кои пенсионери, а не кои сж народни служители—а въ условията на една дѣятелност, чужда на бюджета, дѣятелност, която се възнаграждава не чрѣзъ най-глъсти паяове отъ държавното съкровище, а чрѣзъ искрената благодарностъ на четиритѣ милиона български граждани, чрѣзъ тѣхния вѣченъ и умилителенъ споменъ къмъ доброволно самопожертвуваниѣ свои благодѣтели. Истинския народенъ служител никога не казва: «азъ съмъ народенъ дѣятель». Той чака това да го изрѣче самия народъ и това той чака да заслужи съ цѣль редъ дѣла, извършени скромно и тихо, безъ блѣсъка на церемонитѣ и безъ театралния ефектъ на едно аристократическо краснорѣчие. Но именно защото князътъ самъ се туря въ числото на народнитѣ служители, т. е. на народнитѣ дѣятели, и защото това обстоятелство никой изъ народа нѣма да го признае и защото той най-сетнѣ не е далъ доказателства за едно възвишено самопожертвование — за туй ний мислимъ, че въпроснитѣ думи сж вмѣтнати въ княжеската рѣчь само за украшение на стилътъ. Че никой отъ народа нѣма да признае (не говоримъ за придворнитѣ лакеи), туй е толкова очевидно, щото, само който съзнателно обича да укрива истината, ще го отрече. А пжкъ че князътъ не е давалъ доказателства за самопожертвование по нѣкой важенъ случай, това вѣрваме всѣки ще признае, защото единствената дѣятелност на князътъ за сега се е заключавала

